

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 275161 van 8/07/2022”

nr. 274 725 van 28 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt in 2020 het Rijk binnen met een studentervisum en wordt in het bezit gesteld van een A-kaart naar aanleiding van haar studies aan de KUL voor het academiejaar 2020-2021.

1.2. Op 3 juni 2021 wordt de verzoekende partij toegelaten tot het programma “*Bachelor Digital Film Production Certificate*” aan het SAE Institute Belgium.

1.3. Op 22 oktober 2021 vraagt de verzoekende partij een verlenging van haar A-kaart.

1.4. Op 27 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; >

*Overwegende dat de genaamde (...)
van Jordanië nationaliteit,
(...)*

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Art 61/1/4. §1. De Minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf In de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, In de volgende gevallen:

1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 80, §3, eerste lid, 7° en 8°;

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf voor het volgen van studies aan de KU Leuven en maakt nu een inschrijvingsattest over voor het volgen van studies aan Institute SAE; deze privé- onderwijsinstelling voldoet echter niet aan de voorwaarden van art 58 en 59 van de wet van 15/12/1980 omdat de onderwijsinstelling noch gesubsidieerd noch georganiseerd wordt door de overheid.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen In overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam pas op 25.09.2020 naar België mét een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven In de zin van art.8 EVRM.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 <1> van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen «, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich neer toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 58, 61, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

(hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over bepaalde geschonden geachte bepalingen en beginselen, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

(...)

Uit navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4-2.

Schending van het artikel 61/1/4 §1,1°, Vw juncto artikel 58 Vw

De bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 58 en 59 Vw om als derdelands student te mogen verblijven op het Belgisch grondgebied. Verzoekende partij kan zich niet akkoord stellen met deze motivering.

-4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat verzoekende partij een bewijs van inschrijving heeft voorgelegd van een privé-onderwijsinstelling, en dat deze niet voldoet aan de voorwaarden omdat deze noch gesubsidieerd, noch georganiseerd wordt door de overheid.

Verzoeker kan zich hiermee niet akkoord verklaren.

Hij verwijst hiervoor naar de voorwaarden opgesomd in artikel 58 Vw:

“Art. 58. [i Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

(...)

3° instelling voor hoger onderwijs: een door de bevoegde overheid erkende instelling die bevoegd is om hogere studies te organiseren en bevoegd is om de daarmee overeenstemmende titels, academische graden, diploma's en certificaten uit te reiken;”

Nergens uit artikel 58 § 1, °3 Vw blijkt dat de onderwijsinstelling waaraan men studeert, subsidies dient te ontvangen van de overheid, noch dat deze door de overheid georganiseerd dient te worden, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Uit de bewoordingen van artikel 58 § 1, °3 Vw blijkt dat een instelling van hoger onderwijs een door de bevoegde overheid erkende instelling dient te zijn.

Echter toont de Dienst Vreemdelingenzaken in haar bestreden beslissing niet aan dat het Institute SAE niet door de bevoegde overheid wordt erkend.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het Institute SAE niet erkend wordt door de bevoegde overheid. De verzoekende partij blijft hierin in het ongewisse.

Zeker gezien de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat het Institute SAE noch gesubsidieerd, noch georganiseerd wordt door de bevoegde overheid, hoewel artikel 58 § 1, °3 Vw stelt dat een instelling hoger onderwijs erkend moet zijn door de bevoegde overheid.

Indien de onderwijsinstelling waar de verzoekende partij aan ingeschreven is, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 en 59 Vw, dan kan er minstens van een administratieve overheid zoals de Dienst Vreemdelingenzaken, verwacht worden dat er wordt gemotiveerd waarom deze hier niet aan zou voldoen.

Louter verwijzen naar artikel 58 en 59 Vw, zonder enige andere motivering, is een standaardmotivering niet overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien het gevolg leidt tot een bevel om het grondgebied te verlaten, kan men verwachten dat er op een meer zorgvuldige en deugdelijke manier over gemotiveerd wordt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich hierdoor op en de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet dienstig.

-4.2.2.

Ook de verzoekende partij kon dit niet afleiden, gezien op de uitnodiging van de Stad Leuven, dat verzoekende partij verkreeg, enkel stond ‘(het bewijs van inschrijving aan een onderwijsinstelling’.

(zie stuk 2)

Dat de verzoekende partij binnen de gegeven termijn, het nodige bewijsstuk heeft overgemaakt.

(zie stuk 3)

Verzoekende partij heeft zich aldus, geheel ter goeder trouw, tijdig de nodige documenten overgemaakt met de vraag voor een verlenging van zijn studies in België.

Verzoekende partij werd nooit, noch door de Stad Leuven, noch door Dienst Vreemdelingenzaken, geïnformeerd over het feit dat zijn inschrijving aan het Institute SAE, niet aanvaard zou worden.

Dit getuigt van weinig zorgvuldig bestuur in hoofde van de administratieve overheid.

Zeker, gezien verzoeker nooit werd geïnformeerd over de mogelijkheid om een verlenging aan te vragen op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, als het Institute SAE wordt beschouwd als een privé-onderwijsinstelling.¹

Dat verzoekende partij onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, getuigt van weinig redelijkheid in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Enkel hierom dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

4-3-

Schending van het artikel 74/13 Vw. schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. schending van het artikel 8 E.V.R.M.

431.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert op zeer stereotiepe manier het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ”

De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering doch die is manifest foutief.

De Dienst Vreemdelingenzaken focust enkel op verzoekers verblijf in België in het kader van zijn studies doch doet geen enkel onderzoek naar het gezinsleven en familieleven.

Zoals reeds aangehaald moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing nochtans rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezins- en familieleven.

Uit het attest van inschrijving dat verzoeker voorlegt, blijkt dat zijn studies nog voortgezet kunnen worden tot september 2023. Dat verzoeker hierom wel degelijk nog, voor zijn professionele carrière, tijdelijk in België wenst te blijven.

Dat hiernaar geen enkel onderzoek werd verricht door de Dienst Vreemdelingenzaken.

-4.3.2.

Artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt dat een vreemdeling gehoord wordt alvorens de nadelige beslissing te nemen.

Artikel 8 van het E.V.R.M. stelt het volgende:

“(…)”

Uit huidig verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoeker aan alle voorwaarden voldoet om een verlenging van zijn verblijf te verkrijgen, als derdelands student, en in subsidiaire orde, op basis van artikel 9 Vw.

Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde, noch heeft hij enige ziekte die een gevaar voor de Belgische bevolking betekent.

Verzoeker zijn academiejaar is al ver gestart in september 2021. Het schooljaar is al half weg!

Het is dan ook kennelijk onredelijk dat verzoeker die wel degelijk aan alle voorwaarden voor een verblijf als student, midden in het academiejaar het grondgebied zou moeten verlaten.

Dit is volledig in strijd met het recht op onderwijs en het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Verzoeker wenst zijn studies af te ronden.

Bijgevolg dient de beslissing vernietigd te worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Enerzijds wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name artikel 61/1/4, §1 en de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven. Er wordt gemotiveerd dat de student niet langer voldoet aan de gestelde voorwaarden, dat zij werd gemachtigd tot verblijf voor het volgen van studies aan de KU Leuven, dat zij heden een inschrijvingsattest overmaakt voor het volgen van studies aan Institute

SAE, dat deze privé-onderwijsinstelling echter niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en gesteld dat de duur van het verblijf in België niet van die aard blijkt om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen, dat zij op 25 september 2020 naar België kwam met een visum om hier te studeren, dat de machtiging tot verblijf steeds beperkt was tot de duur van de studies en tijdelijk van aard, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Tot slot wordt erop gewezen dat de verzoekende partij beschikt over een termijn van 30 dagen om het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Gelet op voorgaande motieven waarbij gesteld wordt dat de student niet langer voldoet aan de gestelde voorwaarden, dat zij werd gemachtigd tot verblijf voor het volgen van studies aan de KU Leuven, dat zij heden een inschrijvingsattest overmaakt voor het volgen van studies aan Institute SAE, dat deze privé-onderwijsinstelling echter niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet voorhouden dat louter wordt verwezen naar de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, zonder enige andere motivering.

Gelet op de motieven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die wel degelijk betrekking hebben op het specifieke geval van de verzoekende partij nu gewezen wordt op haar verblijf in België sinds 25 september 2020 en haar studies alsook naar het administratief dossier van de verzoekende partij waaruit geen gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt en evenmin een gezondheidstoestand die een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan het bevel, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat de verwerende partij op zeer stereotiepe manier motiveert over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre de verzoekende partij nog zou menen dat uit de motieven van de bestreden beslissing een onderzoek naar het gezins- en familieleven diende te blijken, alsook naar haar professionele carrière en aldus doelt op haar privéleven, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, die het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven en/of beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk maakt, geen belang heeft bij haar betoog dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat een onderzoek werd gevoerd naar haar recht op een familiaal en privéleven. Gezien geen gezins- en/of privéleven in België wordt aangetoond dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is er ook geen sprake van een inmenging door de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij niet diende over te gaan tot een belangenafweging.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen artikelen 58 en 61/1/4, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. Artikel 61/1/4, §1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, in de volgende gevallen:

1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, § 3, eerste lid, 7° en 8° ;”

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

(...)

3° instelling voor hoger onderwijs: een door de bevoegde overheid erkende instelling die bevoegd is om hogere studies te organiseren en bevoegd is om de daarmee overeenstemmende titels, academische graden, diploma's en certificaten uit te reiken;”

3.5. De verzoekende partij verklaart zich niet akkoord met de motivering dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet om als derdelander student in België te mogen verblijven, daar de verwerende partij motiveert dat zij een bewijs van inschrijving heeft voorgelegd van een privé-onderwijsinstelling, en dat deze niet voldoet aan de voorwaarden omdat deze noch gesubsidieerd, noch georganiseerd wordt door de overheid, waarna zij artikel 58 van de Vreemdelingenwet citeert. Zij meent dat nergens uit artikel 58, §1, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de onderwijsinstelling waaraan men studeert, subsidies dient te ontvangen van de overheid, noch dat deze door de overheid georganiseerd dient te worden, dat uit de bewoordingen van artikel 58, §1, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat een instelling van hoger onderwijs een door de bevoegde overheid erkende instelling dient te zijn. Zij meent dat de verwerende partij in haar beslissing niet aantoonde dat het Institute niet erkend wordt door de bevoegde overheid, dat zij hier dan ook in het ongewisse blijft, zeker gezien de verwerende partij motiveert dat de voornoemde instelling noch gesubsidieerd, noch georganiseerd is door de overheid, hoewel voormeld artikel 58, §1, 3° stelt dat een instelling hoger onderwijs erkend moet zijn door de bevoegde overheid. Zij meent dat indien de onderwijsinstelling waar zij aan ingeschreven is, niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, er minstens kan verwacht worden dat er gemotiveerd wordt waarom deze hieraan niet voldoet, dat louter verwijzen naar de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, zonder enige andere motivering, een standaardmotivering is, dat indien dit leidt tot een bevel om het grondgebied te verlaten, men kan verwachten dat er op een meer zorgvuldige en deugdelijke manier wordt gemotiveerd.

3.6. Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat nergens uit artikel 58, §1, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de onderwijsinstelling waaraan men studeert, subsidies dient te ontvangen van de overheid, noch dat deze door de overheid georganiseerd dient te worden, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom zij niet langer

voldoet aan de gestelde voorwaarden, met name omdat zij werd gemachtigd tot verblijf voor het volgen van studies aan de KU Leuven, dat zij heden een inschrijvingsattest overmaakt voor het volgen van studies aan Institute SAE en dat deze privé-onderwijsinstelling echter niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat duidelijk blijkt dat het niet voldaan zijn aan de voorwaarden betrekking heeft op de onderwijsinstelling, nu wordt gewezen op het overgemaakte inschrijvingsattest van het Institute SAE en vermeld wordt dat deze instelling een privé-onderwijsinstelling betreft, volgt aldus uit de zin dat niet voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, dat het Institute SAE geen door de bevoegde overheid erkende instelling betreft zoals vermeld in artikel 58, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de tekst van voormelde bepaling niet uitdrukkelijk wordt weergegeven in de bestreden beslissing leidt *in casu* niet tot de vaststelling dat de formele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden om reden dat de verzoekende partij in het ongewisse blijft over de reden waarom zij niet langer voldoet aan de gestelde voorwaarden. Immers blijkt uit het verzoekschrift duidelijk dat de verzoekende partij zich niet heeft vergist dat het *in casu* gaat om het niet langer voldoen aan de voorwaarden van artikel 58, §1, 3°. Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing dient aan te tonen dat het Institute SAE niet door de bevoegde overheid wordt erkend en dat dient gemotiveerd te worden waarom de onderwijsinstelling waaraan zij is ingeschreven niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 58, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, gaat zij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gesteld dat het gaat om een privé-onderwijsinstelling. Hierbij wijst de Raad er ten overvloede nog op dat de verzoekende partij zelf verwijst naar de website van de verwerende partij en meer bepaald naar een pagina waar de eerste zin luidt *“De onderdaan van een derde land die meer dan 90 dagen in België wil verblijven om er te studeren aan een privé-instelling, m.a.w. een studie volgen die niet georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt door de Belgische overheid, beschikt niet over het studentenstatuut in de zin van artikel 58 van de wet, (...)”*. Gelet op het feit dat gemotiveerd wordt dat zij heden een inschrijvingsattest overmaakt voor het volgen van studies aan Institute SAE en dat deze privé-onderwijsinstelling echter niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat zij zich niet vergist heeft over het feit dat het *in casu* het niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 58, §1, 3° van de Vreemdelingenwet betreft hetwelk vereist dat de onderwijsinstelling een door de bevoegde overheid erkende instelling is en gelet op de informatie waarnaar zij zelf verwijst en waaruit blijkt dat studeren aan een privé-instelling gedefinieerd wordt als een studie volgen die niet georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt door de Belgische overheid, kan de verzoekende partij dan ook geenszins ernstig laten uitschijnen dat zij in het ongewisse zou blijven over de redenen waarom zij niet zou voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een verlenging van het verblijf.

Bovendien blijkt geenszins welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog, nu zij niet stelt, nog minder aantoon, dat het Institute SAE een onderwijsinstelling is die erkend wordt door de bevoegde overheid zoals vereist door artikel 58, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

In die omstandigheden kan het betoog van de verzoekende partij dan ook niet leiden tot het vaststellen van een schending van de formele motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur dat zij geschonden acht. Evenmin blijkt een schending van de artikelen 58 en 61 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij dit niet kon afleiden gezien op de uitnodiging van de stad Leuven, die zij kreeg, enkel stond *“het bewijs van inschrijving aan een onderwijsinstelling”*. Zij stelt dat zij binnen de gegeven termijn de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt, dat zij dan ook, geheel ter goeder trouw, tijdig de nodige documenten heeft overgemaakt met de vraag voor een verlenging van de studies in België, dat zij nooit, noch door de stad Leuven, noch door de verwerende partij werd geïnformeerd over het feit dat haar inschrijving aan het Institute SAE, niet aanvaard zou worden, dat dit niet getuigt van zorgvuldig bestuur, dat zeker, gezien zij nooit werd geïnformeerd over de mogelijkheid om een verlening aan te vragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als het Institute SAE wordt beschouwd als een privé-onderwijsinstelling, dat zij onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, wat getuigt van weinig redelijkheid.

De Raad wijst er vooreerst op dat aan de verzoekende partij geenszins wordt tegengeworpen dat zij niet tijdig de documenten heeft overgemaakt. Voorts stelt de Raad vast dat de thans bestreden beslissing volgt op een aanvraag tot vernieuwing van een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en de verzoekende partij wist of behoorde te weten dat de bewijslast op haar schouders rust. Zij diende aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Het komt de verzoekende partij toe haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de

aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij zich verder bij haar zou hebben moeten bevragen en kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de voorgelegde stukken niet afdoende zijn of dat bepaalde stukken niet werden gevoegd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een vernieuwing van een machtiging tot verblijf, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De Raad merkt op dat de verzoekende partij aldus zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een machtiging tot verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde machtiging te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. Bijgevolg kan uit het feit dat op de uitnodiging van de stad Leuven enkel stond "*het bewijs van inschrijving aan een onderwijsinstelling*", geenszins een schending van de zorgvuldigheidsplicht worden afgeleid.

Bovendien merkt de Raad in dit verband op dat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan leiden, voor zover de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. *In casu* blijkt dit niet. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aan dat zij of een bewijs van inschrijving aan een onderwijsinstelling die erkend is door de bevoegde overheid had kunnen overleggen of had kunnen aantonen dat het Institute SAE wel een door de bevoegde overheid erkende onderwijsinstelling is.

Tot slot wijst de Raad erop dat conform artikel 61/1/4, §1, 1° van de Vreemdelingenwet de verwerende partij de vernieuwing van een machtiging tot verblijf in hoedanigheid van student weigert indien de student niet langer voldoet aan de gestelde voorwaarden. Overeenkomstig artikel 104/1 van het Vreemdelingenbesluit wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont niet aan op welke grond de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn, omwille van de mogelijkheid andere verblijfsprocedures in te stellen, zich te onthouden van het nemen van de voormelde beslissing. Bovendien verhindert de bestreden beslissing de verzoekende partij niet om alsnog een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in te dienen, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk.

3.8. Voorts betoogt de verzoekende partij, betreffende de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM, dat de bestreden beslissing wel een motivering bevat, doch dat deze foutief is, dat de verwerende partij zich enkel focust op haar verblijf in België in het kader van haar studies en geen enkel onderzoek doet naar haar familie- en gezinsleven. Volgens de verzoekende partij moet de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald het gezins- en familieleven. Zij wijst erop dat uit het attest van inschrijving blijkt dat zij haar studies nog kan voortzetten tot september 2023, dat zij hierom wel degelijk nog, voor haar professionele carrière, tijdelijk in België wenst te blijven, dat hiernaar geen onderzoek werd verricht. Zij meent dat uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat zij voldoet aan alle voorwaarden om een verlenging van haar verblijf te verkrijgen, als derdelands student, en in subsidiaire orde, op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, noch een ziekte heeft die een gevaar voor de Belgische bevolking betekent. Zij wijst erop dat haar academiejaar al ver gestart is in september 2021 en dat het schooljaar al halfweg is, dat het dan ook kennelijk onredelijk is om haar, die wel degelijk aan alle voorwaarden voor een verblijf als student voldoet, midden het academiejaar te bevelen het grondgebied te verlaten, dat dit volledig in strijd is met het recht op onderwijs en het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat zij haar studies wenst af te ronden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

In de bestreden beslissing wordt met voormelde specifieke omstandigheden rekening gehouden en wordt hieromtrent gemotiveerd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen enkel onderzoek doet naar haar familie- en gezinsleven, kan zij aldus niet gevolgd worden. Een dergelijk onderzoek werd gevoerd, doch werd vastgesteld dat er van een gezins- en familieleven geen sprake is. Ter gelegenheid van haar verzoekschrift maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Zij toont geenszins aan dat

niet correct werd vastgesteld dat er van een gezins- en familieleven in België geen sprake is en aldus ook niet dat met een bepaald gezins- en familieleven ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskening van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezins – en familieleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

Betreffende het privéleven, betoogt de verzoekende partij dat uit het attest van inschrijving blijkt dat zij haar studies nog kan voortzetten tot september 2023, dat zij hierom wel degelijk nog, voor haar professionele carrière, tijdelijk in België wenst te blijven, dat hiernaar geen onderzoek werd verricht. Zij meent dat uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat zij voldoet aan alle voorwaarden om een verlenging van haar verblijf te verkrijgen, als derdelands student, en in subsidiaire orde, op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, noch een ziekte heeft die een gevaar voor de Belgische bevolking betekent. Zij wijst er op dat haar academiejaar al ver gestart is in september 2021 en dat het schooljaar al halfweg is, dat het dan ook kennelijk onredelijk is om haar, die wel degelijk aan alle voorwaarden voor een verblijf als student voldoet, midden het academiejaar te bevelen het grondgebied te verlaten, dat dit volledig in strijd is met het recht op onderwijs en het recht op een 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat zij haar studies wenst af te ronden.

De verzoekende partij wijst in het licht van haar privéleven aldus enkel op haar studies.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet kan volhouden, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat zij voldoet aan alle voorwaarden om een verlenging van haar verblijf te verkrijgen, als derdelands student. Waar zij meent dat zij voldoet aan alle voorwaarden om een verblijf te verkrijgen als student op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet voorligt en dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verhindert om een dergelijke aanvraag in te stellen. Meer nog een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient net te worden ingediend bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Het feit dat uit het attest van inschrijving blijkt dat zij haar studies nog kan voortzetten tot september 2023, dat zij hierom wel degelijk nog, voor haar professionele carrière, tijdelijk in België wenst te blijven en dat zij haar studies wenst af te ronden, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Het loutere feit dat zij van de onderwijsinstelling vermag in België te studeren tot september 2023 en zij hier wenst te blijven, toont niet aan dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor de vernieuwing van haar verblijf. Betreffende het louter stellen dat uit het attest van inschrijving blijkt dat zij wel degelijk nog tijdelijk in België wenst te blijven, wijst de Raad er op dat uit een loutere inschrijving aan een privé-onderwijsinstelling en de wens in België te verblijven, geen beschermingswaardig privéleven kan worden afgeleid. Immers blijkt nergens uit dat deze studies nog of effectief werden gevolgd op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien, zelfs indien blijkt dat zij de studies volgt sinds september 2021 en uit deze studies op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en de mogelijkheid tot voortzetting ervan, alsnog enig opgebouwd privéleven dient te worden weerhouden en een inmenging hierop, merkt de Raad op dat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid is geen sprake. De verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat zij enkel was toegelaten in het Rijk te verblijven als student aan een erkende onderwijsinstelling en dat zij, indien zij niet langer voldoet aan deze voorwaarde, een bevel kon krijgen om het grondgebied te verlaten. Zij kon geen enkele verwachting koesteren dat zij gerechtigd was langer in het Rijk te kunnen verblijven indien zij niet langer aan deze voorwaarde voldeed. Het loutere feit dat de verzoekende partij kan verder studeren aan een privé-onderwijsinstelling en dat heden ook zou doen, dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, noch een ziekte heeft die een gevaar voor de Belgische bevolking betekent, kan niet volstaan opdat enige disproportionaliteit wordt vastgesteld. De verzoekende partij toont niet aan dat er concrete en noemenswaardige hinderpalen zijn die zich verzetten tegen een verderzetting van de

studies in het land van herkomst. De loutere wens om in België studies verder te zetten vormt geen onoverkomelijke hinderpaal om de studies in het land van herkomst verder te zetten.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het kennelijk onredelijk is om haar midden het academiejaar te bevelen het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat door het nemen van de bestreden beslissing haar recht op een privéleven conform artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.9. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verder niet toelicht op welke wijze deze bepaling wordt geschonden. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

In zoverre uit de enkele vaststelling dat artikel 41 van het Handvest stelt dat een vreemdeling gehoord wordt alvorens een nadelige beslissing te nemen, een ontvankelijk middel kan afgeleid worden, wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij toekomt aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De verzoekende partij verduidelijkt geenszins welke gegevens die de verwerende partij nog niet gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zij nog had kunnen meedelen indien zij gehoord was geweest en die van invloed hadden kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissing.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht, dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.10. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.11. Daargelaten de vraag in welke mate de verzoekende partij zich als meerderjarige vreemdeling kan beroepen op een recht op onderwijs, benadrukt de Raad dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betoogt dat er in haar land van herkomst geen onderwijs of de beoogde opleidingen, of vergelijkbaar onderwijs, kan worden gevolgd. Voorts houdt de verzoekende partij ook niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van zijn opleiding in het land van herkomst

of elders onmogelijk maakt. Er kan bijgevolg in geen geval worden vastgesteld dat het recht op onderwijs in het gedrang zou komen.

3.12. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER